

ledning til at gjøre det mundtlig, Angaaende Uendringforslaget under Nr. 2 til § 2 og Uendringforslaget under Nr. 3, der ere stillede af det ærede Medlem fra Nykjøbing (Claußen), skal jeg ikke udtale mig om denne Uendring eller Uendring, før jeg har hørt det ærede Medlem udtale sig. Svad Uendringforslaget under Nr. 5 til § 5 angaar, saa vil det ses, at dette Forslag gaar ud paa, at Paragrafen udstemmes. Paragrafen vil nemlig berøve Forligsmæglerne den Myndighed, de havde efter Forordn. af 10de Juli 1735 § 45 til at udsætte Sagen, paa Landet i 14 Dage og i Kjøbstæderne i 8 Dage. Trods det, at der er nogen Afvigelse i Opfattelsen angaaende Sævnligheden af denne Bestemmelse angaaende Forligsmæglernes Myndighed, er Udvalget dog enigt i, at man bør beholde den, idet Erfaringen overveiede taler for, at den snarere gjør Gavn end Skade. Man har flere ansættede Forligsmægleres — og ogsaa Udenforstaaendes — Mening om, at netop det, at Sagen har kunnet blive udsat, for at der kunde indhentes nye Oplysninger, mange Gange har ført til Forlig, uagtet begge Parterne vare derimod. Derfor har Udvalget i sin Helhed foreslaaet, at Paragrafen skal udgaa. Med Hensyn til Uendringforslaget under Nr. 6 a til § 6 skal jeg bemærke, at der er den Feil, at det er stillet af Udvalget; der skulde staa: stillet af Udvalget med Undtagelse af det ærede Medlem for Præsts Amts 3die Valgkreds (Leth). Udvalget er nemlig enigt deri — naturligvis med nogen forskjellig Motivering — at Sagførere udenfor Kjøbenhavn ingen Afgang bør have som Fuldmægtige til at møde ved Forlig. Derimod har Flertallet ment at kunne strække sig saa vidt indenfor Kjøbenhavn, at man kunde indrømme, at det maatte finde Sted i Kjøbenhavn, idet det jo ikke kan negtes, at i Kjøbenhavn, hvor Personerne meget ofte ikke kjende hinanden saaledes som paa Landet, er der flere Forhold, som gjøre, at man ikke kan have Noget imod, at Forbudet imod, at Sagførerne møde lige med Andre, ophæves. Det er altsaa, som de Herrer vilde se, egentlig en Overenskomst mellem et Mindretal og et Flertal, hvorom hele Udvalget, med Undtagelse af det nævnte Medlem, er blevet enigt, og jeg haaber, at den ærede Minister paa dette Punkt ikke vil finde sig foranlediget til at gjøre nogen Modstand. Det Samme gjælder til en vis Grad om Uendringforslaget i Nummer 7; der er ganske vist til Medlemmer, der ikke ere med foruden det ærede Medlem fra Præstø (Leth), men jeg tager dog vist ikke feil, naar jeg antager, at der i det Mindste er eet Medlem af de to, som ikke meget stærkt vil modfætte sig det Uendringforslag, som er stillet principalt under Nr. 7. Som de Herrer ville vide, er den nu bestaaende Tingenes Tilstand den, at Paagjældende skulde møde, dersom de ikke have nogen af de Undskyldningsgrunde, som ere nævnte

i Plakaten af 30te Oktober 1798, hvilken lyder saaledes, at Sygdom er Nummer Et, dernæst at Paagjældende udsætter sig for stort Tab i sin Gaandtering eller maa forsømme vigtige Pligter i sin Familie. Det er de Undskyldningsgrunde, som give Tilladelse til, at en Fuldmægtig maa møde i Stedet og efter Plakaten af 30te December 1823 tillige, naar Paagjældende bor over 4 Mile fra Forligskommissionens Mødested. Det er Undskyldningsgrunde; naar de udeblive, kunne de blive idømte Processens Omkostninger, og naar de sende en Fuldmægtig, som ikke har Ret til at være Fuldmægtig, kunne de blive idømte Processens Omkostninger og Mulkt for uædlig Svætte. Det er imidlertid blevet opløst for Udvalget, medens nogle af Udvalgets Medlemmer havde Kjendskab dertil i Forveien, at denne Bestemmelse saa at sige ingen praktisk Betydning har, idet de, der møde for Retten som Paagjældendes Talsmænd ere Sagførere, og Sagførerne ere i Almindelighed meget vrede — eller undkyldig jeg bruger det feilagtige Udtryk — meget utilfredse med det tvungne Møde, hvorfor de stedse undlade at kræve deres Modstander til Regnskab for hans Udeblivelse, naar han er udebleven, saa at det at komme til at betale Processens Omkostninger ingen Betydning har, idet Modparten ingen Paastand gjør om personligt Møde. Derfor har et større Flertal ment, at man kunde gaa til, at Retten skal undersøge, naar Paagjældende er udebleven, om han har nogen af de i Plakaten af 30te Oktober 1798 nævnte Undskyldningsgrunde; har han ingen af disse, saar han en Bøde af fra 2 til 10 R. Jeg haaber, at de ærede Medlemmer ville se, at det er sat saa lempeligt som muligt, i de fleste Tilfælde bliver det 2 R., og der er endnu en Lempelse, og det er den, at der i Slutningen staa, at ovennævnte Bøder ikke blive at paalægge den Part, som under Sagen tilveiebringer et efter Omstændighederne antageligt Bevis for den angivne Forsælsgrund; man vil se, at, naar det personlige Møde overhovedet skulde skjærpes, kunde det ikke være lempeligere. Jeg tør derfor haabe, at ogsaa om dette Forslag vil et større Flertal kunne samle sig. Jeg glænte at sige om Forslaget Nr. 6 b, at jeg selvfølgelig ikke vil udtale mig herom, inden jeg har hørt den ærede Forslagsstiller motivere det. Angaaende det subsidiaire Forslag, da tror jeg ikke, at de ærede Medlemmer maatte med en enkelt Undtagelse, som have stillet det, egentlig lægge stor Bægt derpaa. Jeg for min Part vil sige, at, naar Loven ikke kan komme ud paa anden Maade, kan jeg være tilbøjelig til at gaa saa vidt i mine Indrømmelser, at Paagjældende for Forligskommissionen skal være forpligtet til i Fuldmagten at angive den Grund, hvorfor de udeblive, det er det, der forlanges i det subsidiaire Forslag under Nr. 8. Det har upaatvivelig været Meningen med Plakaten af 30te Oktober 1798, naar det deri hedder i § 2 a: „I Udeblivestilfælde skal han